

Pictura Experimentele Projectweken 2 t/m 15 september

Terugkijkend op mijn kunstpraktijk is het bevragen van wat de zogenaamde 'werkelijkheid' zou zijn, een rode draad in mijn werk. Het lastig is om er grip op te krijgen, omdat we altijd vanuit onze eigen frames kijken. Daarbij is het ontegenzeggelijk moeilijk om de rol van beeldvorming in de huidige tijd te negeren. Met de vraag: *hoe kunnen we ons eigen frame bevragen (en/of afbreken) om zo tot een nieuwe, alternatieve beeldvorming te komen*, is mijn uitgangspunt voor deze projectweken. Een beeldend onderzoek naar hoe beeldtaal de kijker verleidt in wat die ziet en vooral **niet** ziet of te zien krijgt, daar zijn schetsen en beeldende experimenten het resultaat van.

Ik ben aan de slag gegaan in een mooie, lege, helder belichte atelierruimte. Prachtig! Maar wat ga ik daar doen? Geïntimideerd door de leegte van de prikkelarme ruimte ben begonnen met 'niets'. Hoe wordt 'niets' weergegeven? Met een fijn houtskoolpotlood heb ik de 'leegte' proberen te vangen. Vervolgens ben ik gaan tekenen vanuit het hart van het papier door met zeer veel aandacht horizontale en verticale lijnen vanuit een gecontroleerde polsbeweging langzaam te tekenen. De lijnen van houtskool zijn getekend vanuit een opperste concentratie om grip te krijgen op het 'niets'. Het is een weefsel van regelmatig getekende lijnen geworden waar in het midden van het papier een vorm ontstond die niet in woorden te omschrijven valt. Ontstaan vanuit een handeling wat niets is en niets betekent. Ik had het niet kunnen bedenken. De aangrenzende verwilderde tuin inspireerde me om aandachtig te kijken wat voor ritmes en ordeningen ik waarnam in de veelheid van planten, bomen, bloemen, takken, stenen, insecten en zo meer. Kijkend om me heen, draaiend naar links en naar rechts om geen vaststaand perspectief of frame te gebruiken, experimenteer ik met hoe ik deze veelheid nauwkeurig kan noteren op papier. Deze aandacht in observeren en in het vastleggen ervan zorgde voor een nieuw spel tussen kijken en noteren zonder dat het letterlijk een fotorealistische vastlegging werd. Bevraagt deze aandachtige manier een alternatief perspectief (frame) en welk beeld levert dit op? Het (on)zichtbare van de werkelijkheid? Naar aanleiding van deze kijk- en tekenervaring ben ik aan de slag gegaan met werken op een groot formaat aquarelpapier waarin het avontuur is aangegaan om werk samen te stellen vanuit louter opgedane (kijk- en teken)ervaringen. Ik had geen idee vooraf wat het zou worden.

Wat me fascineert, is het langer de tijd nemen voor het observeren en het verwerken (tekenen en/of schilderen) van wat zich als 'werkelijkheid' voordoet. Is het ook uitnodigend voor de beschouwer om langer te kijken?

Uiteindelijk is de lege atelierruimte gevuld met een artistiek proces dat ik daar ter plaatse heb doorlopen om uiteindelijk een dialoog te openen hoe de experimenten in *alternatieven op beeldvorming* ontvangen wordt.

Karenina